

ת"פ 10554/10/15 - מדינת ישראל נגד באסם אלנאבלסי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 10554-10-15 מדינת ישראל נ' אלנאבלסי
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

באסם אלנאבלסי

הנאשם

נימוקי הכרעת דין

בית משפט זה הודיע לנאשם, כי החליט לזכותו מחמת הספק מן העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

להלן נימוקי הכרעת הדין:

א. כתב האישום ורקע כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן - "החוק") וכן עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק.

2. עפ"י כתב האישום, הנאשם הינו רופא שיניים שטיפל במתלונן. ביום 01.03.15 בשעה 18:30 או בסמוך לכך, הגיע המתלונן למרפאה. מיד ובסמוך לכך, התגלע ויכוח כספי בין המתלונן לנאשם באשר לאופן הטיפול של הנאשם במתלונן. במהלך הוויכוח אמר הנאשם למתלונן "איך אתה מדבר אליי, אין לך כבוד אליי, אני שם עלייך פס, זין".

מיד לאחר מכן הכה הנאשם את המתלונן במכת אגרוף, בלחי שמאל באמצעות ידו הימנית, דחף את המתלונן החוצה ואמר לו "אני אהרוג אותך, אני ארצח אותך, אתה לא תקבל כלום, תעוף מפה, אם תבוא לפה אני אוציא לך את העיניים ונראה אם אתה גבר לבטל את הצ'ק".

נטען, כי בעקבות מעשיו של הנאשם נשברה למתלון שן מס' 25 וכן נגרמה לו חבלה בצורת נפחות ניכרת בצד השמאלי של פניו.

ב. תשובת הנאשם לכתב האישום:

3. הנאשם כפר במיוחס לו. בתשובתו לאישום אישר, כי היה במועד הרלוונטי במרפאה, וכי המתלון שהיה מטופל שלו, הגיע למרפאתו באותה העת. בהגיעו, הציג המתלון לנאשם שני כתרים זמניים שהחזיק בידו, והתלון בצורה גסה ואגרסיבית על נפילתם. המדובר היה בכתרים לשיניים מספר 24-25 שהורכבו למתלון ע"י הנאשם, באופן זמני, ביום 18.01.15. בעקבות התנהלותו של המתלון, ביקש הנאשם ממנו שיעזוב את המרפאה, המתלון אכן יצא, והנאשם סגר את הדלת אחריו ובכך הסתיים האירוע. הנאשם כפר בכך שאמר למתלון דברי איום ושתקף אותו פיזית, כן טען הנאשם, כי בעקבות טיפול שורש שעבר המתלון, בשן מס' 23, כ- 12 ימים לפני המועד הרלוונטי לכתב האישום, האזור בו טופל בצדו השמאלי של פניו היה נפוח.

ג. מסכת הראיות:

4. בהמשך לכפירת הנאשם נשמעו הראיות בתיק.
5. מטעם המאשימה העידו, המתלון מר ציון לוי בן-עמי, השוטרת ליבת מנוס שגבתה את הודעת הנאשם (ת/3) וכן ערכה שני מזכרים בתיק (ת/4, ת/5), רופא מבית החולים קפלן, ד"ר נועם ברטוב, שבדק את המתלון בבית החולים ורופא המוקד, ד"ר יוסף ספיר, שבדק את המתלון במרל"מ.
- הוגשו תמונות המתלון ותמונות הכתרים שנפלו (ת/1), כמו כן הוגשה תרשומת של המתלון אודות האירוע נשוא כתב האישום (ת/2), וכן התעודות הרפואיות (ת/6 ו - ת/7). בנוסף הגישה המאשימה צילום מספר קבלות עבור תשלום שביצע המתלון לידי הנאשם בגין טיפולי שיניים שונים (ת/8) וצילום שן מס' 23 (ת/9).
6. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם, וכן הוגשו כמוצגים מזכר שערכה השוטרת אילה שטיינברג מיום 09.09.15 אודות קבלת תמונות מן המתלון (נ/1), הודעות המתלון (נ/2, נ/3) וכן צילום של יומן הטיפולים של המתלון אצל הנאשם (נ/4).

ד. דיון והכרעה:

7. מן הראיות שהונחו לפני בית המשפט עולה, כי אין חולק שהמתלון היה מטופל של הנאשם, למשך תקופה, שמשכה נע בין 6-8 חודשים, עובר למועד הרלוונטי לכתב האישום. עוד עולה, כי מערכת היחסים ביניהם כרופא ומטופל, הייתה טעונה, שעה שהמתלון חש שהנאשם דוחה את הטיפולים הנדרשים לו מטעמים שונים ומאידך עומד על ביצוע התשלומים במועד, ומאידך הנאשם חש שהמתלון אינו סומך עליו מקצועית, בודק את עבודתו עם גורמים מקצועיים אחרים ומתנהל כלפיו באופן מתנשא, קולני ובלתי ראוי.

8. הצדדים אינם חלוקים, על כי ביום 01.03.15 בשעה 18:30 לערך, הגיע המתלון אל מרפאתו של הנאשם, וכי המפגש הסתיים בדרישתו התקיפה של הנאשם כי המתלון יעזוב את המרפאה.

9. המחלוקות העובדתיות עניין בחילופי הדברים בין הצדדים בפרק הזמן בו שהה המתלון במרפאה באותו המועד ובשאלה האם הנאשם תקף פיזית את המתלון וגרם לו חבלה באותה ההזדמנות.

10. הראיות העיקריות שהונחו לפני בית המשפט הן עדויותיהם של המתלון והנאשם, מהן עולות שתי גרסאות עובדתיות שונות באשר לאירוע שהתרחש במרפאה, ביום 01.03.15. יתר הראיות שהוצגו ע"י הצדדים תיבחנה לאור העולה מן הראיות המרכזיות.

1. ד. גרסת המתלון

11. גרסתו של המתלון הובאה לפני בית המשפט בשלושה אופנים - האחד, עדותו בבית המשפט, השני, הודעותיו במשטרה מיום 01.03.15 ומיום 09.09.15 והשלישי - תרשומת שעפ"י עדות המתלון ערך בסמוך לאחר האירוע.

אתחיל דווקא מניתוח המסמך האחרון.

12. התרשומת שנערכה ע"י המתלון (ת/2):

כאמור, לבית המשפט הוגשה תרשומת, באשר לנסיבות כתיבתה העיד המתלון, כהאי ליסנא:

"ש. כשרעננתי את זכרוך בדין הקודם בחודש ספטמבר, אמרת לי שאתה סובל מבעיה בזכרון?

ת. כן.

ש. במה מדובר, איך זה בא לידי ביטוי, כמה שנים אתה סובל מבעיה הזאת?

ת. הייתי בבית חולים בלינסון לפני משהו עשר שנים, כי אני סובל משכחה, פתאום יש לי דברים שנעלמים לי מהזכרון. אני לא זוכר את שם הרופאה שטיפלה בי, אני זוכר שהייתי שם, והיא נתנה לי גם שיחה וגם כדור בשם צפורל, זה מה שאני זוכר.

ש. אתה מטופל היום?

ת. לא. כי זה לא עוזר.

ש. איך אתה מתמודד עם הבעיה הזאת ביום יום?

ת. אני כותב. כמעט כל דבר אני כותב. ביומן אני הולך, אם יש לי משהו לעשות ביקורת בתחום העבודה שלי, אני עולה עם דפים, עם יומן, ורושם כל הזמן כדי לא לשכוח מה אני רואה".

(עמ' 9 ש' 16-26)

ובהמשך:

"ש. הגשת לי מסמך שהועבר לעיון חברי, משמך שכתבת, שמתארת [צ"ל - "שמתאר" - א.ה.ה] את השתלשלות האירוע נכון?

ת. אמת.

ש. מתי כתבת את המכתב הזה?

ת. באותו לילה שבאתי מבית החולים.

ש. למה כתבת אותו?

ת. כי פחדתי שלא אזכור".

(עמ' 12 ש' 6-11).

13. הצדדים נחלקו ביחס לקבילות המסמך והגשתו כחלק מראיות התביעה.

14. לאחר ששקלתי טענות הצדדים ובחנתי את הפסיקה הרלוונטית, הגעתי לכלל מסקנה, כי אף לא ניתן להסתמך על התרשומת שערך המתלון כראיה עצמאית, הרי שניתן להסתמך על האישור שקיבלה אותה תרשומת מפיו בעדותו בבית המשפט. המתלון העיד ואישר כי הוא ערך את הרישומים, סמוך לאחר האירוע, וכי הדברים שנרשמו הינם אמת. בהתאם להלכה הפסוקה, בנסיבות אלו, הופך תוכנם של הרישומים לחלק מעדותו של המתלון. ר' לעניין זה, ע"פ 9969/01 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], שם מצוטטת קביעתו של בית המשפט העליון ב - ד"נ 23/85 מדינת ישראל נ' טובול (פ"ד מב(4), 309):

"יש מקום להתייחס כאן לעניין מעמדו מהותו של האישור, אשר מוענק על ידי עדות מתן עדות ובבית המשפט, לדברים אותם אמר במעמדו כדלשהו, מחוץ לבית המשפט. בדברים הבאים יש כדי להבהיר סוגיה זו.

כאשר עד מוסר תוך כדי עדות ובבית המשפט, כי אכן אמר אכתב בדברים פלוני שבמועד כלשהו בעבר וכדברים אלו הם דברי אמת, יש בכך משום אימוץ בדרך האזכור של הדברים הללו, שנמסרו אונרשמו במועד כלשהו לפני המשפט, והם הופכים בכתב ipso facto לחלק מהעדויות הנמסרות בבית המשפט, וזאת גם אם העד אינו חוזר מילולית על תוכן הדברים,

וגם אמהות וילדים לא מוקראו לא מצוטט מחדש בעת מתן העדות.

נתארל עצמו,

כיעד מאזכרתו כדיעדות ומכתב פלוני שנכתב על-

ידיו בעברו מוסר לבית המשפט כי מה שנכתב במכתב הוא בגדר דברי אמת; אישור בדיועבד כמתואר, תוך כדי מתן העדות, הופך את תוכן המכתב כולו לחלק מן העדות" (בעמ' 341 לפסק הדין).

15. בית המשפט העליון שבואישרה לכהזוגב - דנ"פ 4390/91 מדינת ישראל נ' חג' יחיא (פ"ד מז(3), 661), בקובעו כי "אישור של דברים שנמסרו בחקירה והופך את ההודעה הכתובה ממילא לקבילה" (בעמ' 678 לפסק הדין).

16. בעניינו, אישרה מתלון בעדות ובבית המשפט את האמור באותה תרשומת שהוגשה לבית המשפט, כפי שהובאו הדברים לעיל. בנסיבות אלה, מכוח אימוץ הדברים על ידי המתלון בעדותו הפכורישו מילולית לחלק מן העדות אשר נמסרה בבית המשפט, ועל כן אין לחלוק על קבילותם, והשאלה היחידה המתעוררת היא שאלת משקלם הראייתי. כלומר, ניתן לקבל את התרשומת עליה העיד המתלון כקבילה, אם כי לא כראיה עצמאית לאמיתות תוכנה, ולבית המשפט נותר לבחון משקלה הראייתי והאם יש באמור בה בכדי לחזק או להחליש את הגרסה שנמסרה מפי העד בבית המשפט.

(ר' דוגמאות נוספות לקביעת בתי המשפט, כי יומנים, תרשומות ומכתבים, של קורבנות עבירות מין כראיות קבילות ואף משמעותיות: ע"פ 3416/98 איפרן נ' מדינת ישראל (פ"ד נד(4) 769); ע"פ 6214/94 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו]; 4291/94 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]).

17. בעת בחינת משקל הראיה, ראוי לציין, ראשית - מבחינה צורנית, שהדפים בהם נערכה התרשומת הוגשו לבית המשפט כדפים בודדים, ולא כמקבץ דפים המאוגדים ביומן כלשהו. המתלון אמנם העיד, כי הוא עורך תרשומות דרך קבע, באמצעות יומן, על מנת להתמודד עם בעיות זיכרון, אולם לטענות אלו לא הובאו תימוכין כלשהן, אף שבנקל ניתן היה להמציאן. כך, לא הוצגה כל ראיה ביחס למצבו הבריאותי של המתלון ולבעיית הזיכרון הנטענת, למרות שמעדותו עולה כי בעבר אובחן ע"י רופאה בבית חולים בלינסון ואף צרך טיפול תרופתי. לא ניתן כל הסבר, ע"י העד, מדוע בחר שלא להציג מסמכים רפואיים שיתמכו בטענותיו לקשיים בזיכרון. בנוסף, חרף טענת העד כי הוא עורך תרשומות באופן קונסיסטנטי ויום יומי, במסגרת יומן, כדי להתמודד עם השכחה התוקפת אותו, היומן לא הוצג לבית המשפט, ולא הוצגו תרשומות אחרות שעורך המתלון - לטענתו - בדרך שבשגרה.

18. הקושי שבדבר מתחדד, לאור העובדה שהתרשומת שהוגשה ע"י העד אינה נושאת תאריך, וגם מן המלל עצמו לא ניתן ללמוד על כך שמדובר בחלק ממסכת רישומים סדורים, יום-יומיים ושגרתיים שעורך המתלון.

19. מנימוקים אלו, עולים ספיקות ברורים באשר לנסיבות בעטין נכתבה התרשומת ע"י המתלון ומועד רישום הדברים על ידו. וכעת, לתוכן המסמך.

20. המסמך מתחיל במילים "בתאריך 01.03.15 הגעתי". דברים ראשונים אלו שכותב המתלונן, כבר מעלים תהיות, לאור עדותו כי כתב את המסמך ביום האירוע, ביום 01.03.15, מיד עם שובו מן המשרה. אם אכן כך אירע, מצופה היה שהדבר יכתב, ויעלה באופן ברור מן הכתב כי התיעוד נערך שעות בודדות בלבד לאחר האירוע.

21. וכך נכתב ע"י המתלונן:

"ביום 01.03.15 הגעתי למרפאה, בסביבות 06:30 אל ד"ר באסם...בכדי לקבל טיפול להורדת הגרד שבשן מס' 25 הנתמכת על שן מס' 24...לציון שהתקנת השיניים 24-25 הזמניות נעשו ב - 25/02/15 ועוד ביום ההרכבה...לאחר שהרכיב...הרגשתי שאני לא יכול לסגור את הפה כבעבר ושיש לי הפרעה...וטענתי בפניו שעדיין אני מרגיש משהו לא תקין...ושורט לי את הלשון והתרעתי בפניו, וזה אמר אין לי זמן תבוא אלי מחר ואני אסדר לך את זה...ולא תיקן לי את הבעיה בשן והשאיר אותי כך ולמחרת גם לא קיבל אותי בטענה שהוא לא עובד בימי שישי, ולכן הטיפול נדחה ליום 1/3/15."

22. כלומר, עפ"י תיאורו של המתלונן בתרשומת אודות הנסיבות שהובילו למפגש מיום 01.03.15, עולה כי מדובר בתור שנקבע מראש עם הנאשם, בעקבות אי נוחות שחש המתלונן בפיו בהמשך להתקנת הכתרים הזמניים בשיניים מס' 24-25.

23. בשלב זה, עובר המתלונן לציון את העלויות שהיו כרוכות בהתקנת הכתרים הזמניים, כהאי לישנא:

"לציון שד"ר וואסם דרש על השיניים הזמני מאקריל סך 1,200 ₪ ושקיבל במהלך חודש באמצע חודש אפריל ב - 17/02/15 [כך במקור - א.ה.ה.] 500 ₪ על חשבון התשלום שכך נשאר 1200-500 = 700 ₪ לתשלום - ראה המשך. כשביקשתי ממנו קבלה אמר לי אל תדאג אביא לך בפעם הבאה...אף פעם לא נתן לי קבלה - בטיפולים קודמים תמיד קיבל כסף ונתן קבלה מאוחר יותר בטיפולים הבאים."

24. ואז, שב המתלונן לתאר את ההתרחשויות במועד הרלוונטי לכתב האישום:

"כאמור בתאריך ה - 1/3/15 בשעה 06:30 החלטתי לא לטפל אצלו יותר מהסיבות שצינתי - כי בעבר גם סחב אותי על טיפול - 3 חודשים...החלטתי שאני הולך לבצע המשך טיפול במרפאה אחרת ופניתי למרפאת סמייל - בפרק המדע של הכללית להמשך טיפול. ולכן ב 1/3/15, שהייתי במרפאתו ביקשתי ממנו שלא ימשיך בטיפול - וטענתי בפניו שאני לא אשלם לו את השיק שנתתי לו לתאריך 23/3/15. ואז הוא התרגז ואמר לי אני רוצה לראות אם יש לך אומץ לבטל אותו אני לא עובד בחינם - והתפרץ עלי וצעק עלי ואני הגבתי אל תצעק - אני לא הילד שלך והוא אמר לי, מי אתה שלא תשלם לי, מי אתה חושב לעצמך - אני אוציא לך את שתי העיניים - ואפוצץ לך את הפנים שלך, ואמרתי לו אם יש לך אומץ תרים עלי יד ואז הוא פשוט דחף אותי ורצה שאגיב אבל לא הגבתי ולאחר שדחף אותי, קילל אותי ונתן לי אגרוף לפנים, ללסת שמאל ודחף אותי החוצה מהמרפאה שלו לכיוון הדלת יאלה תלך

מפה. והרגשתי כאבים מהמכה ושהשן 25 שהיתה תלויה נשברה לי...ואז הלכתי ישר למשטרת רחובות להגיש תלונה..."

25. מדברים אלו שכתב המתלונן, בשילוב עם דבריו שנכתבו בתחילת המסמך, עולה לכאורה כי הגיע כאמור אל המרפאה לטיפול שנקבע מראש, אך בעת ששהה במרפאה בשעה 18:30, קיבל החלטה לא להגיע יותר לטיפול שיניים אצל הנאשם ואף הודיע לו כי לא יפרע את השיק שמסר לו. דברים אלו, כך נכתב, גרמו לנאשם לתקוף אותו ולאיים עליו, באופן שפורט לעיל.

26. על מנת להמשיך ולבחון את משקלו של מסמך התרשומת כראיה, יש לבדוק תוכנו אל מול גרסאות המתלונן, כפי שניתנו בתחנת המשטרה ובעדותו בבית המשפט.

27. הודעת המתלונן במשטרה:

בהודעתי במשטרה, מיום 01.03.15 בשעה 19:16 (נ/3), כלומר מיד לאחר ההתרחשות, מסר המתלונן את הדברים הבאים:

"היום בשעה 18:30 בערך הלכתי למרפאת השיניים...לרופא שיניים נאבולסי בסאם...נכנסתי לשיחה עם הרופא קודם על נושא של תשלום 1200 ₪ שנתתי לו צ'ק לפני 20 ימים ואמרתי לו שהעבודה שלו לא שווה שום דבר, אני רוצה את הצ'ק חזרה. הוא אמר לי "מה אני לא עבדתי" אמרתי לו שהוא השאיר לי גרד על השן וזה שורף לי את הלשון הוא לא השחזי לי, אז הוא אמר לי "מה עשית שיחקת בפה", אמרתי לו "לא שיחקתי ג'ולות", הוא התחיל להגיד לי "איך אתה מדבר אלי, אין לך כבוד אלי" אני שם עליך פס, זין" ומיד אחר כך הוא נתן לי אגרוף עם ימין שלו לפניו ופגע בלחי שמאל. זו הייתה מכה חזקה ושביר לי את השן האקרילית שהייתה בתוך הפה. ואח"כ הוא דחף אותי החוצה ואיים עליי במילים אני אוציא לך את העיניים ונראה אם אתה גבר לבטל את הצ'ק".

28. בהמשך מציין המתלונן כי בכוונתו לפנות מיד למוקד הרפואי, ובסוף ההודעה, צוין בכתב יד כי בשעה 19:41 צורפה תעודת רפואית.

29. עדות המתלונן בבית המשפט:

כאשר נשאל המתלונן בעדותו הראשית על האירועים מיום 01.03.15, השיב כהאי לי שנא:

הייתי צריך לעשות כאן טיפולים בשן - בצד שמאל של הפה חלק עליון - היה לי שם אני זוכר, כתר של זהב, בשן 24 והוא השחזי לי את השן, כמה ימים לפני זה, לא כמה, סליחה כמה חודשים לפני, ואמר לי, תבוא אני אעשה לך כתר זמני אקרילי, על שן 24 אעשה לך עוד שן שתהיה באוויר, וזה יחסוך לך

טיפול הרמת סינוס. אמרתי לו אוקיי, הוא השחזר לי את השן מזהב שהיתה לי, ושם לי כתר אקרילי ודרש 1,200 ₪ על שני כתרים אקריליים. הוא שלושה חודשים לפני זה, סחב אותי עם הטיפול, בטענה שיש לו דורבן ברגל, שיש לו בעיה ברגל, כאבים ברגל, סחב אותי עם הטיפול הזה. במשך כל הזמן הזה, היה לי כמו גרד בתוך השן, משהו שמציק לי. באתי אליו יום לפני הארוע, סליחה, שבוע לפני הארוע, זה יום חמישי לפני ה- 1.3.15, אמרתי לו, תשמע, זה מציק לי, כואב לי, אז הוא אמר לי, תשמע בחור אני לא יכול לטפל בך, יש לי הרבה אנשים, ואני גם ממחר לקחת את הילדה, לא יודע מאיפה הוא היה צריך לקחת את הילדה, מאיזה מקום, לא יכול לטפל בך. ביום הארוע 1.3.15, החלטתי, ההתנהלות שהיתה לי איתו לא מתאימה לי, ואמרתי לו, תשמע, נתתי לו על החשבון 500 ₪, זאת אומרת מ- 1,200 ₪ נשאר לי עוד 700 ₪ לשלם לו, אבל נתתי לו שיק, של 1,200 ₪, ונתתי לו מזומן 500 ₪. כך שנשאר לי הפרש לשלם לו 700 ₪. אמרתי לו תשמע אני לא רוצה התנהלות שלך, ... אמרתי לו, אני לא מתכוון לשלם לך את השיק, הוא אמר לי, מי אתה שלא תשלם לי את השיק, אמרתי לו, אני לא חייב לטפל אצלך, מה שמגיע לך, על האקרילי, נתתי לך עכשיו 500 ₪ ואני לא רוצה להמשיך לעבוד איתך. אמרתי לו, אני גם לא מתכוון לשלם לך את הכסף, את השיק, כי נתתי לך מזומן 500 ₪, הוא אמר לי, מי אתה שלא תשלם לי את השיק, אני אוציא לך את שתי העיניים, אני ארצח אותך, אני אהרוג אותך. אז אמרתי לו, אם יש לך אומץ, תרים עלי יד, והסתובבתי עליו, ואז הוא נתן לי אגרוף, לכאן - מצביע על לחי שמאל. ...הוא נתן לי אגרוף ודחף אותי לכיוון דלת היציאה, תלך מפה, תלך מפה, אני ארצח אותך, אהרוג אותך, אחרי שנתן לי אגרוף ביציאה החוצה, לא הגבתי, הרגשתי שהשן האקרילית שבורה, הנה היא - מציג אותה בפני בית המשפט. הלכתי למסעדה להתלונן."

כאשר נשאל המתלונן בחקירתו הנגדית, האם סיבת הגעתו באותו היום למרפאה הייתה, כדי להודיע לנאשם כי הוא מפסיק את הטיפול אצלו, השיב בחיוב (ר' עמ' 21 ש' 17 ואילך וגם עמ' 23, ש' 4-3).

30. סיכום ביניים - גרסאות מתלונן:

ניתן לראות שוני בין הגרסאות שמסר המתלונן בשלוש ההזדמנויות השונות שפורטו לעיל.

31. באשר לסיבת ההגעה למרפאה -

מן התרשומת שערך המתלונן עולה בבירור, כי מדובר בתור שנקבע מראש על מנת לטפל באי הנוחות (ה"גרד") שחש בפיו ורק בהמשך החליט לסיים את הטיפול אצל הנאשם.

להבדיל, מהודעתו של המתלונן במסמך, מתקבל הרושם כי הנושא של ה"גרד" שהשאיר הנאשם למתלונן בפה, עולה לכאורה בדרך אגב בשיחה כללית על איכות עבודתו של הנאשם ודרישת המתלונן לקבל את השיק בחזרה. שכן, המתלונן מספר ש"נכנס" לשיחה עם הנאשם על נושא התשלום, אמר לו שהעבודה שלו לא שווה כלום ודרש את השיק בחזרה, ורק בתגובה לשאלת הנאשם "מה אני לא עבדתי" אמר לו המתלונן "שהוא השאיר לי גרד בפה וזה שורף לי את הלשון".

ומעדותו של המתלונן בבית המשפט עולה, כי מטרתו העיקרית בהגעתו למרפאה באותו היום הייתה לשם הודעה על סיום הטיפול.

32. שוני בתיאור חילופי הדברים -

בנוסף לאמור, יש שוני בגרסאות המתלונן, בכל הנוגע לחילופי הדברים שנטען כי נאמרו וברצף שלהם. כך, בהודעתו במשטרה, מסר כי נכנס לשיחה קודם על השיק ע"ס 1,200 ₪ שמסר לנאשם ודרש אותו בחזרה, בתגובה עונה לו הנאשם "מה אני לא עבדתי", ואז כאשר מסביר לו המתלונן כי יש לו גרד בפה, אומר לו הנאשם **"מה עשית שיחקת בפה"** ובתגובה אמר המתלונן **"לא שיחקתי ג'ולות"**.

לחילופי דברים אחרונים אלו אין זכר - לא בתרשומת ולא בעדותו הראשית של המתלונן, על אף שמצופה היה שאמירה כל כך ספציפית תיחרט בזיכרונו.

כאשר נשאל המתלונן על כך, פעם אחר פעם, בחקירתו הנגדית, בחר שלא למסור תשובה ישירה, אלא מתחמקת - ר' למשל, עמ' 24, ש' 8 - **"מה הקשר...תיאירתי את מהלך הדברים"**, ולאחר הסביר כי **"אתה יוצא מאירוע כזה במשטרה ונסער מאוד, יכול להיות שנשמט איזה שהוא פרט"** (שם, ש' 29). טענה זו עשויה להיות הסבר למצב שבו חילופי הדברים האמורים היו מוזכרים בתרשומת לאחר שלא נמסרו בהודעה מיד לאחר האירוע, אך אינם יכולים להסביר את המצב ההפוך. אכן, הדברים בתחנת המשטרה נמסרו מיד לאחר האירוע, ואם נאמרו מתוך סערת רגשות, ניתן היה לצפות שדווקא מן ההודעה ישמטו פרטים, וכי אלו יעלו מאוחר יותר בתרשומת שנעשתה בחלוף כמה שעות בישוב דעת ולאחר שסודרו המחשבות.

גם האמירה שנטען ע"י המתלונן בהודעתו במשטרה, כי נאמרה ע"י הנאשם **"אני שם עליך פס, זין"** ואף מיוחסת לנאשם בכתב האישום, לא מוזכרת כלל - לא בתרשומת ולא בעדותו בבית המשפט.

עוד, נמסר ע"י המתלונן בהודעתו במשטרה, כי מיד לאחר הדברים האחרונים, נתן לו הנאשם אגרוף עם יד ימין שלו ללחי שמאל של המתלונן. לאחר מכן, דחף אותו החוצה, לכיוון הדלת ואיים במילים **"אני אוציא לך את העיניים"**.

תיאור זה של השתלשלות העניינים, הינו שונה מזה אשר עולה מן התרשומת, בה נכתב כי לאחר שהמתלונן אמר לנאשם כי בכוונתו לבטל את השיק, אמר לו הנאשם "נראה אם יש לך אומץ לבטל" "אני לא עובד בחינם", "מי אתה שלא תשלם", **"אני אוציא לך את העיניים, אני אפוצץ לך את הפרצוף"**, בתגובה - ענה לו המתלונן, "אם יש לך אומץ, תרים עלי יד", ואז הנאשם תחילה **דחף**, לאחר מכן **קילל**, אחר כך **נתן אגרוף**, ובסוף **דחף** את המתלונן לדלת. כלומר, שלב האיומים הגיע לפני השלב הפיזי, והשלב הפיזי - החל בדחיפה, עבר לקללות ואז לאגרוף, והאירוע כולו הסתיים בדחיפה לדלת.

כמו כן, המילים "אני אפוצץ לך את הפרצוף" מוזכרות רק בהודעתו במשטרה.

בעדותו בבית המשפט תאר המתלונן את הדברים, שוב באופן שונה - לאחר שאמר לנאשם כי בכוונתו לבטל את השיק, אמר לו הנאשם **"מי אתה שלא תשלם לי את השיק"**, לכך מגיב המתלונן ומנהל דין ודברים על מה

ששולם והפסקת הטיפול "אמרתי לו, אני לא חייב לטפל אצלך, מה שמגיע לך, על האקרילי, נתתי לך עכשיו 500 ₪ ואני לא רוצה להמשיך לעבוד איתך. אמרתי לו, אני גם לא מתכוון לשלם לך את הכסף", ואז החל הנאשם באיומים - "מי אתה שתבטל את השיק", "אני אוציא לך את העיניים", "אני ארצח אותך", "אני אהרוג אותך". המתלונן מצידו, מגיב לנאשם ואומר לו "נראה אם יש לך אומץ תרים עלי יד" והסתובב אל הנאשם, ואז הנאשם מנחית עליו מכת אגרוף ודוחף אותו לדלת, וגם אז הנאשם ממשיך באיומים באומרו, "אני ארצח אותך", "אהרוג אותך", כאשר המתלונן מבהיר בעדותו, שכל זה קורה "אחרי שנתן לי אגרוף ביציאה החוצה".

יש לתמוה, כיצד מילות איום כה קשות, כמו "אני ארצח אותך", "אני אהרוג אותך", אשר עפ"י עדותו של המתלונן חזרו פעמיים באירוע - גם לפני מכת האגרוף וגם לאחריה, נעדרות כל אזכור - לא רק בהודעתו במשטרה שניתנה בסערת הרגשות שלאחר האירוע (כדבריו), אלא גם מן התרשומת שערך שעות לאחר מכן, אחרי שהדברים שקעו.

הסתירות המפורטות לעיל, שהן בלב ליבו של האירוע, מעלות ספיקות משמעותיים ביחס למהימנות גרסתו של המתלונן.

33. לאלו, מצטרפות סתירות נוספות העולות מתוך עדותו של המתלונן בבית המשפט, כפי שתפורטנה להלן:

כזכור, במסגרת עדותו של המתלונן, הוגשו לבית המשפט תמונות בהן נראה המתלונן ותמונות בהן נראה הכתר הזמני שנטען שנפל בעקבות מכת האגרוף שהנחית הנאשם על לחיו השמאלי (ת/1). המתלונן מסר, כי הוא צילם את התמונות.

כאשר נשאל המתלונן בחקירתו הראשית, מתי צילם את התמונות, השיב "כמה ימים, שלושה, ארבעה, בין שלושה לארבעה, חמישה ימים...לאחר המכה" (עמ' 11, ש' 19), וזאת הואיל ויומיים שלושה לאחר האירוע הבחין בחבלה חיצונית (שם). על טענה זו חזר גם במסגרת חקירתו הנגדית "אני צילמתי, כי אחרי שהתנפח לי, שלחו אותי לעשות צילומים" (עמ' 17, ש' 16), ושוב "אחרי יומיים שלוש שהתנפח לי, הלכתי למשטרה להראות להם את הנפיחות, אמרו לי תעשה צילומים ותכניס את זה לתיק" (שם, ש' 23-24). כאשר נשאל המתלונן "מתי הבאת את הצילומים למשטרה?" השיב "אחרי גג שבוע הבאתי את הצילומים למשטרה, פחות אפילו" (שם, ש' 25-26).

אולם, אז עומת הנאשם עם המזכר שנערך במשטרה, ביום 09.09.15 (נ/1), לפיו רק באותו היום המציא את הצילומים למשטרה, היינו כ - 6 חודשים לאחר האירוע, והשיב "באתי למשטרה לראות מה מתפתח עם התיק אחרי חצי שנה, שאלתי מה קורה עם התיק" (שם, ש' 31-32).

כאשר הופנה המתלונן להודעתו מאותו היום (09.09.15, נ/2), מסר את ההסבר הבא: "אני יכול להסביר משהו, באתי לשוטרת, היא אמרה לי אני לא מצאתי את התמונה...אבל באותו יום שהתלוננתי היא צילמה, היא אמרה לי יש לך תיעוד, אמרתי לה שיש לי תיעוד, היא אמרה לי לך תביא, הלכתי למקום פה של איפה שעשיתי את הצילומים והבאתי את התיעוד למשטרה..." (עמ' 18, ש' 8-11).

או אז, עומת המתלונן עם דבריו קודם לכן, היינו שהביא את התמונות למשטרה "גג שבוע" לאחר האירוע, ובתגובה השיב "אמרתי שהתמונות צולמו אחרי שבוע, אבל לא הגשתי אותם למשטרה. לא אמרתי דבר כזה" (שם, ש' 13-14), בעוד שכמצוין לעיל הדברים נאמרו מפורשות על ידו.

בנוסף לקשיים אלו בעדותו, עפ"י הצהרת ב"כ המאשימה לפרוטוקול, ביום 07.9.15, זומן המתלונן אל התביעות לצורך התרשמות, ובאותה הזדמנות ניסה המתלונן להציג לתובעת תמונות במכשיר הטלפון שלו, וזו הפנתה אותו לעביר את המכשיר לחקירות לצורך ההורדה שלהן.

לעומת זאת, עפ"י עדות המתלונן הגיע כאמור אל המשטרה בכדי להתעדכן בנעשה בתיק, ומה שנאמר לו זה לפתח את התמונות ולהביאן למשטרה.

סתירות אלו בעדותו של המתלונן בעייתיות במיוחד לאור העובדה שאין כל מידע אלקטרוני באשר למועד צילום התמונות (אף שלטענת המתלונן צילם אותן באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלו), ונוכח ריחוק הזמנים בין מועד האירוע למועד מסירתן למשטרה. בנסיבות אלו, התהיות שהעלה ב"כ הנאשם, ביחס למועד צילום התמונות והקשר שלהן לאירוע - הינן במקומן. ודוק, הכיצד יתכן שהמתלונן מחזיק בידיו ראיה כה משמעותית - צילום החבלות בפניו - למשך תקופה בת שישה חודשים ולא מוסר אותן למשטרה? ומדוע, אם אכן צולמו התמונות סמוך למועד האירוע, ולא היה למתלונן דבר להסתיר ביחס למועד בו צולמו, לא מסר את מכשיר הטלפון שלו לחוקרי המשטרה ובחר לפתח את תמונות בעצמו?

ההסבר שניתן ע"י המתלונן בעדותו, היה שבעת מסירת הודעתו הראשונה למשטרה, צולמו תמונות ע"י השוטרת והוא סבר שדי בכך. אך גם דברים אלו אינם עולים בקנה אחד עם דברים אחרים שמסר בעדותו, שכן עפ"י העדות השוטרת צילמה רק את הכתר הזמני שנפל (עמ' 19, ש' 28). לכן דברים אלו עדיין לא מסבירים מדוע בחר שלא למסור את תמונות החבלות שנגרמו לו לטענתו, סמוך לאירוע.

זאת ועוד, התחוויר כי בתיק המשטרה אין כל תיעוד של צילום כלשהו שנעשה ע"י החוקרת או גורם אחר במשטרה, זאת בניגוד לעדות המתלונן. בעדותה של השוטרת ליבת מנוס (ע.ת. 2) אף הובהר, כי היא עצמה לא צילמה את המתלונן, השיניים או כל צילום אחר, כי לו הייתה מצלמת הייתה דואגת לערוך תיעוד על כך בתיק וכי לא יתכן מקרה שבו בוצע צילום על ידה או גורם אחר מצוות החקירה ואין על כך תיעוד בתיק. מעדות זו ניתן ללמוד שבהעדר תיעוד בתיק על צילום המתלונן או השיניים, מעולם לא בוצע כזה, זאת בניגוד לעדותו של המתלונן. (עמ' 34).

וכאילו באמור לא די, לטענת המתלונן הטלפון הנייד באמצעותו צולמו התמונות נגנב ממנו כחודש לאחר מסירת התמונות למשטרה. גם טענה זו, מעלה סימני שאלה לא מעטים הן ביחס לגרסתו של המתלונן ככלל, ומפחיתה ממשקלן של התמונות בפרט.

34. סיכום - גרסת המתלונן:

לנוכח כל הסתירות המפורטות לעיל, אני מוצאת לייחס לגרסתו של המתלונן משקל ראייתי נמוך ביותר. העדות אינה עקבית ואינה עולה בקנה אחד עם דברים שמסר המתלונן במשטרה ועם אלו שהועלו על ידו על הכתב. בהתאם לכך, גם המשקל שניתן לייחס לתרשומת שערך הינו נמוך, וככלל התרשמתי כי גרסתו אינה מהימנה וכי לכן לא ניתן לבסס עליה ממצאים עובדתיים.

2. התעודות הרפואיות:

35. לפני בית המשפט הוצגו שתי תעודות רפואיות המתעדות בדיקות שנערכו למתלונן בסמוך לאחר האירוע, ונחקרו שני הרופאים שבדקו אותו ורשמו אותן. גם ראיות אלו שהציגה המאשימה אינן חפות מקשיים ראייתיים, שכן אינן מתיישבות האחת עם השנייה ואף לא עם גרסתו של המתלונן. ואפרט:

36. תעודה רפואית ממרל"מ, מיום 01.03.15 בשעה 19:48 (ת/7):

באותה תעודה, נכתב ע"י ד"ר יוסף ספיר "באזור הפנים בצד שמאל, נפיחות ניכרת, ללא שטף דם משמעותי. נפילת שן בצד הזה. מציין כאבים ניכרים, סחרחורת. אי שקט נפשי. מפנה לחדר מיון לצורך לעשות צילום רנטגן".

37. תעודה רפואית מחדר מיון בבית החולים קפלן, מיום 01.03.15 בשעה 21:31 (ת/6):

בתעודה זו נכתב:

"עיניים - תנועות תקינות...ללא הימטומות

אוזניים - תעלות...תקינות, אפרכסת ללא סימני חבלה...

שבר של שן תותבת #25 הנתמכת בשן #24

הריריות תקינות

סגר ופתיחת פה תקינים..."

38. עדות ד"ר יוסף ספיר:

העד הינו רופא במוקד מרל"מ שאליו הגיע המתלונן לאחר מסירת הודעתו במשטרה, ביום 1.3.15 בשעה 19:48. העד מסר כי אינו זוכר את האירוע, אך זיהה כי ערך את התעודה הרפואית (ת/7) והוא מעיד לפי האמור בה.

ד"ר ספיר מסר בעדותו, כי מטבע עבודתו של רופא חירום, היא מהירה מאוד, בתנאי לחץ, וכי לאחר בדיקה כללית

אדם שטוען כי הותקף נשלח למיון, וכך נעשה גם במקרה זה. העד ציין, כי כאשר נכתב "נפחות ניכרת", הכוונה היא למעל לסביר (עמ' 43), וכי כשנכתב ללא שטף דם משמעותי, הכוונה היא לכך שקיים שטף דם אבל הוא "מתחת לסביר". עוד ציין ביחס לאזכור נפילת השן, כי כפי הנראה הדברים נמסרו לו ע"י המתלונן, שכן הוא עצמו נעדר יכולת ליתן הערכה מקצועית בהקשר זה.

כאשר עומת ד"ר ספיר עם התעודה הרפואית מבית החולים קפלן, המתייחס לבדיקה שנערכה פחות משעתיים לאחר מכן, במהלכה לא נמצאה נפחות כלל, השיב העד כי "ברור" שנפחות ניכרת לא יכולה לרדת בתוך שעותיים, ושאינו זוכר את המקרה. בהמשך ציין, כי אינו יודע להסביר מה בדיוק קרה, מאחר שככלל מהירות גורמת להערכה מנימלית ולא מקסימלית. העד הוסיף, כי הבדיקה שהוא עורך במרל"מ הינה ויזואלית בלבד.

39. עדויות של ד"ר נעם ברטוב:

העד מסר, כי ערך את התעודה הרפואית ת/6, לאחר שבדק את המתלונן בבית החולים קפלן. ד"ר ברטוב ציין, כי התמחותו בבית החולים הינה בטיפול באף-אוזן-גרון "סביב טראומות, מקרים דחופים...כשאין רופא שיניים וזה יכול להיות חבלות, זיהומים, מורסות, בתחום הגידולים של הפה והלוע, שברים בלסתות" (עמ' 37, ש' 30-31).

ד"ר ברטוב מסר, כי נוכח תלונתו של המתלונן לפיה הותקף באגרופ באזור הלסת בצד שמאל, ערך בדיקת חבלות. כן, הסביר כי כאשר כתב שאין פגיעה בעניים, התכוון לכך שארובת העיניים ללא סימני שבר. עוד נכתב שהאזניים תקינות ואין סימן של שבר בעצם האוזן, כי לא נמצאו סימנים לחתכים בפה ובלוע וכי הסגר של הפה תקין. מאחר ומצבו של המתלונן לא הצדיק אשפוז, הוא שוחרר לביתו עם הנחייה למנוחה ובדיקת רופא שיניים, בשל הנפילה של הכתר הזמני בשיניים 24 ו- 25 (עמ' 38, ש' 9-17).

כאשר נשאל ביחס לקביעתו בדבר "ריריות תקינות", השיב כי ערך בדיקה של חלל הפה (לוע, לשון, רצפת הפה, החיך, פנים הלחי) עם פנס ומקל, ומצא כי אין חתכים. עוד הסביר מהי הימטומה, כיצד היא נוצרת וציין כי יהיו מקרים ששטף דם לא יראה בתחילה ויתגלה לאחר פרק זמן מסוים.

בחקירתו הנגדית, אישר ד"ר ברטוב, כי במקרה דנן לא איתר נפחות וגם לא שטפי דם. כאשר הוצגה לעד התעודה הרפואית ממרל"מ, שב וציין כי הוא לא איתר ממצאים כאמור. כן, ציין כי שטף דם שנראה שעתיים קודם לבדיקתו לא יכול היה להיעלם עד למועד בו ערך את הבדיקה, וכי "בד"כ אחרי חבלה, לנפחות לוקח יותר משעתיים שלוש להיעלם" (עמ' 40, ש' 8). עוד הוסיף, כי במקרה של חבלה בחניכיים, בדרך כלל יראה חתך, מה שלא נראה אצל המתלונן. כאשר נשאל אילו סימנים היה מצפה לראות בפה, כתוצאה מאגרופ שמפיל שן, השם "אם הפה פתוח ומקבל אגרופ לשון, אז אתה רואה רק שן, אבל אם האגרופ הוא על פה סגור, אז כן אני מצפה לראות חתכים" (עמ' 41, ש' 19-20).

במסגרת חקירתו החוזרת, שב ד"ר ברטוב וחייד כי שטף דם שנראה לעין לא יכול להיעלם בתוך שעותיים, וכך גם נפחות ניכרת כתוצאה מחבלה באומרו "אם זה נפחות כתוצאה מסיבות אחרות, יכול להיות שכן" (עמ' 42, ש' 19).

והוסיף "תוך שעתיים זה לא סביר" (שם, ש' 24).

40. סיכום ביניים - תעודות רפואיות ועדויות הרופאים:

הנה כי כן, נמצאנו למדים כי לא רק בדברי המתלון נמצאו סתירות, אלא גם בראיות התביעה לעניין החבלות. אין חולק, כי העדים ד"ר ספיר וד"ר ברטוב, הינם עדים אובייקטיביים, אולם בעוד שרופא המרל"מ, שבדק את המתלון כשעה לאחר האירוע כתב כי הבחין בנפיחות ניכרת ובשטף דם בלחיו, רופא אף-אוזן-גרון שבדק אותו כשלוש שעות לאחר האירוע אינו מבחין בממצאים אלו כלל. הבעייתיות בכך מתחדדת לאור העובדה, שבדיקתו של המתלון במרל"מ הינה בדיקה ויזואלית בלבד ללא כל מכשור, ע"י רופא מוקד חירום שאף העיד שנערכה בתנאי לחץ ובמהירות, ואילו הבדיקה בבית החולים נעשת באופן יסודי יותר ע"י רופא המתמחה בתחום של אף-אוזן-גרון, באמצעות פנס ומקל ותוך בחינה הן של הפנים באופן חיצוני והן של פנים חלל הפה והן של הלסתות, כמו גם ארובות העיניים והאוזניים.

כפי העולה מעדותו של ד"ר ברטוב, לא סביר שנפיחות ניכרת ושטף דם שנראו לכאורה בפניו של המתלון יעלמו בתוך שעתיים. גם ד"ר ספיר לא ידע להסביר בעדותו את הפער בין ממצאי הבדיקות.

יתרה מכך, מעדותו של ד"ר ברטוב ומן התעודה הרפואית שכתב עולה בבירור שלא נמצאו בפיו של המתלון חתכים כלשהם, דימומים או פגיעה אחרית בריריות הפה, בעוד שבמקרה של חבלה בדמות אגרוף ללחי שגורם לשבירה של שן, כפי שנטען שארע ע"י המתלון, היה מצפה לראות ממצאים כאלה.

נוכח הממצאים האמורים, עולים ספיקות משמעותיים ביותר, באשר לשאלה האם נחבל המתלון כלל באירוע מיום 01.03.15? ואם לא נחבל, המשמעות הברורה הינה שלא ניתן לקבל גרסתו של המתלון כי הנאשם תקף אותו פיזית וגרם לו לחבלה.

3. גרסת הנאשם:

41. בעדותו, סיפר הנאשם אודות הקשר שלו עם המתלון ונסיבות האירוע מיום 01.03.15. אכן, כפי שטענה ב"כ המאשימה בסיכומיה, ישנן אי התאמות בנקודות מסוימות בין הודעתו של הנאשם במשטרה לבין הדברים שמסר בעדותו, אולם התרשמתי הכללית מן העדות הינה כי היא נותרה עקבית וקוהרנטית לאורך הדרך. ואפרט:

42. בעדותו סיפר הנאשם כי הינו רופא שיניים כ-25 שנים. טען, כי המתלון הגיע אליו 6 חודשים לפני האירוע וציין כי לאחר מספר טיפולים החל המתלון לדבר בצורה מזלזלת ובוטה כלפיו, לאחר כל פעם חזר המתלון התנצל וביקש לחזור לטיפול. בפרט, התייחס הנאשם לאירוע שבו המתלון נכנס למרפאה בזמן שהנאשם טיפל באדם אחר, בטיפול מורכב ורגיש של עקירה כירורגית, החל צועק ומקלל ודרש שהנאשם יוריד את המטופל האחר מכסא הטיפולים ויקבלו במקומו באופן מידי. בעקבות אירוע זה, הודיע הנאשם למתלון כי אין לו רצון להמשיך ולטפל בו. לאחר שהמתלון התנצל וביקש לפתוח דף חדש, התרצה הנאשם וחזר לטפל בו.

43. דברים אלו מסר הנאשם גם בהודעתו במשטרה (ר' ת/3, עמ' 2 ש' 4-6, 13-14).

44. כן מסר בעדותו, כי עובר לאירוע מיום 01.03.15, לאחר שהמתלון הלן באזניו על כאבי שיניים עזים, ביצע עבורו טיפול שורש לאחר שנמצא זיהום בשן מס' 23, והרכיב לו כתרים בשיניים מס' 24-25.

45. ביחס לאירוע מיום 01.03.15, מסר בעדותו כי ביום שישי שלפני אותו היום, התקשר אליו המתלון ודרש שיפגוש אותו במרפאה מאחר וכתרים הזמניים נפלו לו. הנאשם אמר בתגובה, שאין לו אפשרות וכוונה להגיע למרפאה ביום שישי והם קבעו להיפגש ביום ראשון בחמש אחר הצהריים. המתלון לא הגיע בשעה היעודה ואיחר בכשעתיים. דברים דומים נמסרו ע"י הנאשם גם בהודעתו במשטרה (עמ' 2, ש' 19-21).

46. את אשר אירע לאחר הגיעו של המתלון למרפאה, תיאר הנאשם בעדותו הראשית, כך:

"נכנס פתח את הדלת ואומר איך השינים נפלו אמרתי לו זה קורה. אמר מילה לא יפה. אומר אני שיחקתי עם הזין שלי וזה נפל. אמרתי תשמע זה נגמר בינינו תצא החוצה. היה איזה צעצוע במשרד זרק את זה ולא רצה לצאת. יצאתי לדלת החיצונית של הרב בריח ואמרתי לו תצא החוצה ולא תחזור אצלי יותר. אמרתי לו סבלתי אותך 6 חודשים אתה חוזר לאותו מצב, אתה הולך בודק אותי במקומות אחרים צועק ולא מדבר יפה. ככה זה נגמר לא הרבצתי לו ולא נגעתי בו. לא שמתי יד. להיפך, לאורך כל הדרך כיבדתי אותו" (עמ' 46, ש' 20-25).

47. תיאור דומה מסר הנאשם גם במסגרת חקירתו הנגדית (עמ' 54 ושוב בעמ' 55 ו - 56).

48. עדותו של הנאשם עולה, ככלל, בקנה אחד עם הגרסה שמסר במשטרה:

"הוא הגיע בשעה 18:45 באיחור כזה הוא בא עצבני, בלי להגיד שלום ולא כלום. הוא החזיק את השיניים ביד ואמרתי לו "איך השיניים נשברו" הוא אמר "שיחקתי איתם גולות עם הזין שלי" לא נעים לי להגיד את המילים האלה, אני מבקש סליחה, אמרתי לו, לא מספיק שאתה מגיע באיחור אתה גם מדבר לא יפה, תסתלק מהמרפאה שלי, עד עכשיו התייחסתי אליך בכפפות של משי ואתה מתנהג כל הזמן אותו דבר. הא אמר לי "אני מבטל את הצ'ק", אמרתי לו שאני אלך איתו עד הסוף עם הצ'ק הזה ואתבע אותו על כל הכסף שהוא חייב לי. פתחתי את הדלת ואמרתי לו לצאת החוצה שאני לא רוצה לראות אותו. הוא התחיל לקלל ולנבל את הפה, סגרתי את הדלת והלכתי. זה מה שהיה" (ת/3, עמ' 2, ש' 21-27).

49. ניתן להיווכח, כי הן בהודעתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, נותר הנאשם עקבי בגרסתו -

ביחס לנסיבות שהובילו להגעתו של המתלון אל המרפאה - מסר שהיה זאת בשל נפילת הכתרים. עוד הוסיף בשתי

ההזדמנויות של מסירת הגרסה, כי המתלון ביקש לבוא ביום שישי, ולבסוף הם קבעו ביום ראשון. כך, ציין בשני המקרים, כי המתלון הגיע למרפאה רק לקראת השעה שבע בערב, למרות שהתור תואם לשעה חמש אחר הצהריים.

50. באשר להתרחשות עצמה - בשני המקרים, ציין הנאשם שהמתלון נכנס עצבני וקצר רוח, כשהוא אוחז בידו את הכתרים הזמניים. בשני המקרים, ציין הנאשם כי כששאל את המתלון איך נפלו הכתרים, אמר לו בתגובה כי שיחק איתם עם הזין שלו.

51. ניתן ללמוד מחוסר הנוחות האוטנטית של הנאשם בצורך שלו לחזור אחרי דברים בוטים אלו שאמר המתלון, שכן במשטרה התנצל על עצם אמירת הדברים וגם בבית המשפט ביקש תחילה להימנע מאמירת הדברים המפורשים באומרו "אמר מילה לא יפה". במסגרת חקירתו הנגדית, הנאשם אף לא חזר על המילים הבוטות שאמר המתלון ובמקום זה אמר "אמר את המילה שלו" (עמ' 54, ש' 26-27).

52. ניתן להתרשם ממהימנותו של הנאשם, בנקודה זו, גם לאור העובדה שהפעם היחידה שהמתלון משתמש במילה "ג'ולות", הינה בעת מסירת הודעתו הראשונה במשטרה, ביום 01.03.15. אז, אמר המתלון "אז הוא אמר לי 'מה עשית שיחקת בפה', אמרתי לו 'לא שיחקתי ג'ולות'" (נ/3, עמ' 1, ש' 6). אין חולק, כי הנאשם לא נחשף להודעה זו ולתוכנה קודם שמסר הודעתו במשטרה. עובדה זו, מחזקת את מהימנות גרסתו של הנאשם ונראה, כי לא בכדי נמנע המתלון מלחזור על דברים אלו בתרשומת בכתב ובעדותו בעל פה ולמעשה ביקש להרחיק עצמו ולטשטש את עצם אמירת הדברים הבוטים על ידו.

53. הן בהודעתו והן בעדותו, מאשר הנאשם כי למשמע הדברים האמורים כעס מאוד והחליט כי אינו מוכן עוד לספוג את יחסו הרע של המתלון כלפיו ואת סגנונו הבוטה, דרש ממנו לעזוב את המרפאה והודיע לו כי אין בכוונתו לטפל בו יותר. כלומר, גם מגרסת הנאשם ניתן ללמוד כי התרחש במרפאה אירוע טעון וסוער בינו לבין המתלון, אשר בסופו אף דרש בכעס מן המתלון לעזוב את המרפאה באותו הרגע ולא לשוב אליה. אולם, הנאשם הכחיש לאורך כל הדרך, כי איים על המתלון או פגע בו פיזית, באופן כלשהו.

54. אכן, בעדותו בבית המשפט ציין הנאשם, כי בהיותו במרפאה המתלון לקח צעצוע שהיה במקום וזרק אותו, עובדה שאינה מצוינת בהודעתו במשטרה, אך סבורני כי מדובר בפרט שולי ביותר בהתרחשות שאין בהעדר ציונה בהודעה בכדי להשליך על קביעתי באשר למהימנות גרסת הנאשם.

55. בחקירתו הנגדית, טענה בפני הנאשם ב"כ התביעה, כי מדבריו עולה שהיה פגוע מאוד מהתנהלותו של המתלון כלפיו, שהיה בודק אותו מקצועית עם גורמים אחרים. הנאשם בתשובות חוזרות ועקביות, השיב לטענה זו, כי "נפגעי מזה שעשיתי עקירה לבן אדם במצב לא טוב והוא משתולל בחוץ ודרש להיכנס עכשיו" (עמ' 48, ש' 16, ראה גם ש' 23 באתר עמ' וכן עמ' 52, ש' 7).

56. ככלל, לא נמצאו סתירות משמעותיות בגרסתו של הנאשם. הגרסה נותרה עקבית, סדורה וקוהרנטית והתרשמתי מן האותנטיות שלה. עוד התקבל הרושם, כי לאורך כל פרק הזמן בו היה המתלונן מטופל של הנאשם, נהגו בו הנאשם באורח רוח ובסבלנות, קיבל אותו לטיפול בשעות שונות עפ"י צרכיו ודרישותיו, נהג בו במדיניות תשלומים גמישה מתוך התחשבות בכך שעלות הטיפולים הכוללת היתה גבוהה באופן יחסי והמשיך לקבל אותו במרפאתו חרף התנהלות בוטה, גסת רוח ובלתי מכבדת של המתלונן כלפיו.

57. נוכח התרשמתי זו, ומאחר וגרסת הנאשם אף עולה בקנה אחד עם ראיות אחרות, אני קובעת כי עדות הנאשם מהימנה עלי.

58. ראוי לציין, כי הנאשם העלה סברה, כי ככל שסבל המתלונן מנפוחות באזור לחי שמאל, היה זאת בשל טיפול שורש שעבר זמן קצר לפני המועד הרלוונטי לכתב האישום, אשר יצר אצלו זיהום וכאבים. בחינת הראיות מעלה כי טענה זו לא הוכחה על ידי הנאשם כדבעי, ואולם אין בכך בכדי להשפיע על קביעותי כפי שהן מפורטות לעיל.

59. זאת ועוד, לא נעלמו מעיני עדותו של השוטרת ליבת מנוס והמזכר שערכה (ת/4), כי לא הצליחה לזמן את הנאשם לביצוע עימות. גם בכך לא מצאתי בכדי להשליך על קביעותי בדבר מהימנות גרסת הנאשם, וקיבלתי את הסברו של הנאשם שבשל עומס עבודה במרפאה לא הצליח להתייצב ולא בשל ניסיון התחמקות, והדברים עולים באופן ברור גם מהמזכר עצמו.

ה. סוף דבר:

מן הנימוקים המפורטים לעיל, וכפי שהודע לנאשם בדיון, החלטתי לזכותו מעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז 1977 וכן מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק.

המזכירות תשלח העתק נימוקי הכרעת הדין לצדדים.

זכות הערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד.

ניתנה היום, כ' כסלו תשע"ט, 28 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.